

Reménysugár

Amelia csendesen készülődött. Vasárnap este volt, történetesen szenteste. Bölcsőben fekvő csecsemőjéhez sietett, óvatosan kivette, alaposan bebugyolálta, a maga hátára kabátot terített. Már majdnem átlépte házának küszöbét, amikor a konyhában álló asztalra pillantott. Egy levél hevert rajta, ami 1918 decemberében igen vészjóslónak hatott. Tartalma pedig minden asszony és anya rémálmát tükrözte. Tájékoztatták benne, hogy férje eltűnt a csatamezőn, s nem maradt más, mint a dögcédulája, melyet a levélhez csatoltak. S mindez karácsony előtt egy héttel. Amelia szemében könnycseppek csillogtak, mikor bezárta maga mögött az ajtót. Sietett a templomhoz, amilyen gyorsan csak tudott.

Mikor megérkezett, felnézett az épület tetején magasodó keresztre, kitárta a faajtót, és helyet foglalt az egyik padban.

- Igazán sajnálom Mrs. Brooks, hallottam a rossz hírt. – hallotta az asszony maga mellől az idős pap hangját.
- Köszönöm, de én azért még reménykedem. – nézett a férjira bizakodó tekintettel.
- Miben reménykedik, hisz megkapta a levelet, nem igaz? – Ameliával egyidős fiatalasszony lépett be a templom kapuján, s rögtön keserű megjegyzést tett az elcsípett mondatra.
- Kedves Mrs. Hill, tudom, hogy ön is elvesztette férjét, de kérem, ez az asszony még reménykedik.
- Csak azt nem tudom, hogy miben. – sziszegte a foga között dühösen az asszony, és leült az első sorba.

A pap visszaállt a helyére, kezdődhetett a mise. A padokban az emberek szomorúan horgasztották le a fejüket. Sokukat nagy veszteség ért a háború miatt.

- Gyermekeim, - szólalt meg a pap, végig nézve a gyászoló gyülekezeten – tudom, hogy ez egy igazán nehéz időszak. És itt van szenteste, karácsony, és ez az ünnep pont arról szólna, hogy együtt vagyunk szeretetben, békességben. De ne feledjük, hogy ez egyben a remény ünnepe is. Ekkor született a világra Jézus Krisztus, a Megváltó, aki reményt adott az akkori elnyomásban és nyomorúságban élő embereknek. És Ő az, aki reményt ad nekünk ma is, ha igazán hiszünk benne. – Amelia arcán végig gördültek a könnycseppek.

Behunyta a szemét és csendesen imádkozott:

„Uram, én hiszem, hogy Te a legsötétebb időkben is fényt jelentesz azok számára, akik hisznek Benned. Vigyázz a katonákra, akik hazájukért harcolnak messze innen. Adj erőt családjaiknak, hogy legyen elég hitük kitartani. Kérlek, segíts meg minket is, a gyülekezetet, hogy tudjuk támogatni egymást, mikor szükség van rá. Ámen!”

- Ámen! – visszhangzott az egész teremben.

Ezt követően a pap egy jól ismert karácsonyi ének dallamát kezdte el énekelni, amihez nemsokára az egész közösség csatlakozott. Ekkor egy fénysugár világította be a termet. A szószék feletti üvegablakon keresztül egy csillag tűnt fel az égen, mely sokkal fényesebb volt a többinél.

- Gyönyörű! – ámultak többen is.

Ebben a pillanatban hideg szél járta át az épület belsejét. Mindnyájan a templom ajtaja felé fordultak, mely tárva nyitva volt. Előtte egy férfi állt, rongyos, katonai ruhában. Arcát nem lehetett tisztán látni. A pap gyorsan előhalászott egy gyertyát, meggyújtotta, majd az idegen férfi felé sietett, aki időközben végignézett a gyülekezeten.

- Amelia? – kérdezte reszelős hangon.

- Az nem lehet. – suttogta az asszony remegő hangon.

A férfi felé sietett. Az levette fejfedőjét, így már mindenki láthatta az arcát, ami apró sebhelyektől és sárfoltoktól volt megviselt.

- Edward! – kiáltotta az asszony, s zokogva borult férje nyakába, vigyázva, nehogy összenyomja törékeny gyermekét.
- Mr. Brooks! Csoda történt! – suttogta a gyülekezetvezető.
- Na persze, csoda. – zsörtölődött Mrs. Hill, szemében azonban valami megmagyarázhatatlan csillogott.

Mikor a férfi kibontakozott felesége öleléséből, a teremben állókhoz szólt:

- Kérem, segítsenek, nem egyedül érkeztem!

Egy pillanatra eltűnt a kinti sötétségben, de kisvártatva visszatért, karjaiban egy férfival. Mrs. Hill szeme elkerekedett.

- Paul!
- A karácsony valóban a remény, a szeretet és a csodák ünnepe. – jegyezte meg az idős pap könnyeit törölgetve.